kampa ülestulla, tööle minna, sest kõik töökene olli täit nüüd, nii nunagi kobesata mehel — rõõmsile jäänü. — Kõigist rehkenu gist läbi. Nii pia nii meest magama selvakü, nadal ütekõrra ja kolm meest tarepite, kaümä, kõhima, ja könelema, kästma „Kuule mees! Anna mie kobene fija, mida mie ummi käinuga küsi ole ajanu, ummi kaeruga iller kaeratanu!" Mees noas pelga mä ja wõitsema nii kaewa leht, ninn nogelbas kõlkewa kõwaga mõne palse fõna:, Ku-ku-kullakese, ja-ja-jätke mulle mu kopen! Töö kõik te-tege-tegemata!" Wõõra mehe kulginwa ka mehe palvet, jätiwa tälle kobese küll kätte, — ent jelle tingi misega: „Kunaja peraft olgu meil maasus kobese eest, üks pütt jauha, töine pütt liha, kolmas pütt werd. Sia meelen, fir tu me otsma!" Wõõra lätjiwa töristen toest wälla, kuna mees weel mitu külge käänd, finnä ja tännä mõtelden nõuwa pidi, kuis ja kost kahelas mes õiga tulep, — kooni wõitmine ja eni filmä kinni wõitter, ja mehele unengi küsse kobesest võõma tegi. — Ent piagi waiwar ka unenägo meest, kost kolm pütta täit mateje pidi fooma. — — Kun oigu läts usinaste otsa, — ja waepl meh e ole üttegi pütt täit kostgi wõtta, es jatungi, weel wähämb liha ja werd. — Ent enne fede õõd, kuna kobese maasu nõud tulla lubasiwa — ilmus õdangult üte tundmada sant finnä, kes hennäst õõfer pellel, ninn kellele ka waene mees omma rälestusst deibar. Sant ütel:, Woi perremees, kuita sa rahulidult magama, ja omma fee asja õigendust minu kätte. Küll ma sega kõrda saa!" Nii pia kui tuli õrä olli kästsleda, kõik maga ma keidanü — estewa ka kolm meest tare, ja nadsiwa töise ka helega üte kaest tadan omma maasu nõudma.

Esimene küsse: „Noh, mees, kos mu pütt jahu om?" Sant kõrt ehokile päält: „Mine kõlgusehe, sääl olgi feen om su jahu pütt." Usse klõpsahus olli see läts läwest walla, kooni kõlgusehe, ja sai finnä küsse, kost ta olgi fesst itse teri oma pütu-jahu jauha wälla otsip, ninn esi peenes sahwatap.

Töine küsse: „Noh, mees, kos mu pütt liha om?" Sant kõrte ka tälle: „Mine kõlgusehe tala pääle, ja kulle sääl pesa, su pütutäus liha kõrsiteller olgi feen." Ka nüüd olli usse klõpsahus, ninn sega olli

tare läwest wälan, ja läts kõlgusehe talepääle, ja sai finnä kassis, kes olgi käsina pesa, oma pütu liha õigusst otsip, kooni ta sea ka weitsi wüsi kätte saap.

Kolmas küsse:, Noh, mees, kos mu pütu täus werd?" Sant kõrte: „Mine sõnga tulba otsa, ja otsi sääl esi, kooni kätte saad."

Ei sääl maasu sõnga es ole — olli usse klõpsahus, ninn ka sega läts tare läwest wälla, kooni töiste talle, kes sõng olli, ja sai finnä tulba otsa ja lekside reikele lutkas, kes wargusi magajaide käest omma lubatut weere pütti otsip, mida ta küll ristisest ajlga wüsi kätte saap.

Saätt saie küsi, kas, lutsi, ninn waene meer terwäs jaati, kes teda ta kobese maasust nii kõlpsaste robestas, nii et meer ümates, ka, kui tubli kobese omanik nunagi — esi tubliste elämä noas. —

Mihel Ehrstor.

2. Sala kulleja ja kuusa tegija,
ninn tenä paras palk.

Kange talwe külma ilmaga es lõwwa ka waene fusi kendale parembat põigenemise paika, kui küla sanna, mis elu majust kõa tüdidene maad, kaugembal olli.

Kui soe põjakese ja enne kõmesk orwu nakkiwa saama, ütel wana fusi põjele: „Lotse, ma pane usse wälask, ent te paaka seest kinni, ja õrge lasske enne wallale, kui ma tule ja ütle: „„Wisa,' näenä' täus.""' Sis teeske usi wallale!" Ent õrwa pel pannel kõrral olli Kahr kaewad pää sanna peremees salajalt kullemas. Waiwalt olli fusi was saa teade jõudnu, kui Kahr sanna peraft lõwe otse aste, usse pääle klopsatas ja ütles: „Wisa, näenä' täus!" „Omä lõna" arwiwa põig ja lesiwa usse wallale. Küüd pond Kahrudene soe põjakese nakkas. Üks ainudene olli kenda sanna kiremus, sanna oks nulda õra kadnu, keda Kahr es näe — ja see jäi ello.

Kui fusi tagasi tulli, olli sanna usi peräni wallale, ja ta aste kaldaringmise ninn undamisega sise, mille pääle põig oks nulgast wälla tulli ja wõõrsten Kahrn kuusja töid, ninn töiste kaldak sanna (enäle) selatas.